

LUẬT MA HA TĂNG KỲ

QUYỂN 20

Phần 1: GIỚI PHÁP CỦA TỖ KHEO

Đoạn 5: NÓI VỀ 92 PHÁP ĐƠN ĐỀ (Tiếp Theo)

73. GIỚI NHẬN CÚNG DƯỜNG QUÁ GIỚI HẠN

Khi Phật an trú tại thành Xá-vệ, nói rộng như trên. Bấy giờ, cư sĩ Ma-ha-nam thuộc chủng tộc Lê-xa định cung thỉnh chư Tăng về cúng dường thuốc. Nhóm sáu Tỳ-kheo hay tin Ma-ha-nam định cung thỉnh chư Tăng về cúng dường thuốc nên muốn chọc phá để làm náo loạn họ. Thế rồi, sáng sớm, nhóm sáu Tỳ-kheo khoác y, vào xóm làng, đến thẳng gia đình đó, vái chào họ, rồi hỏi:

- Tôi nghe nhà đàn-việt định mời chư Tăng về nhà cúng dường thuốc, có thật thế chăng?

- Có thật như vậy. Nhưng Tôn giả có cần thứ gì không?

- Cần thuốc.

- Thế thì cần loại thuốc gì?

- Cần chùng ấy sữa đông, chùng ấy dầu, chùng ấy mật, chùng ấy đường phèn, chùng ấy rễ thuốc, lá thuốc, hoa thuốc, trái thuốc v.v...

- Ngay hôm nay chưa đủ, đợi kiếm đủ con sẽ cúng dường.

- Ông phải chuẩn bị thuốc đầy đủ rồi mới mời chư Tăng chứ, cúng thuốc cho một Tỳ-kheo cũng như cung cấp cho một con voi lớn. Nay tôi chỉ xin thuốc cho một người mà còn không đủ huống chi nhiều người. Ông chỉ cầu mong được tiếng khen, chứ không thật tâm cúng dường.

- Thừa Tôn giả, dù cho kho của nhà vua cũng chưa đủ chùng ấy thuốc huống gì nhà con, khi nào tìm đủ con sẽ đem cúng.

- Cúng dường hay không cúng mặc ý ông.

Nói xong, nhóm sáu Tỳ-kheo liền bỏ đi. Người đàn-việt sau đó tìm đủ các món thuốc, liền đến bạch: “Các thứ thuốc mà trước đây các thầy xin, nay con đã tìm đủ, các thầy hãy đến lấy”. Các Tỳ-kheo nghe

xong, liền cười, nói:

- Trước đây tôi chỉ nói chơi thôi chứ thực ra tôi không cần thuốc.

- Vì sao các thầy lại thử con như vậy? Những vật sở hữu trong nhà con, đối với Phật và các Tỳ-kheo, con không tiếc thứ gì cả.

- Ông đàn-việt nổi giận sao?

- Quả thật là nổi giận.

- Nếu ông tức giận thì tôi xin tạ lỗi.

- Con không nhận sự tạ lỗi, thầy hãy đến Phật mà sám hối.

Tỳ-kheo liền đến Phật sám hối. Đức Phật hỏi: “Vì cố gì mà sám hối?”. Họ bèn đem sự việc trên bạch đầy đủ lên Thế Tôn.

Phật khiển trách: “Này kẻ ngu si, gia đình Ma-ha-nam thuộc chủng tộc Ly-xa, đối với Phật và các Tỳ-kheo, họ không hề tiếc rẻ bất cứ một vật quý báu nào, vì sao lại quấy nhiễu ông ta? Từ nay về sau, Ta cho phép khi thí chủ mời riêng bốn tháng thì được nhận, ngoại trừ họ mời lại và mời lâu dài”. Đoạn, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại thành Xá-vệ phải tập hợp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

Nếu thí chủ mời cúng dường riêng bốn tháng thì Tỳ-kheo được nhận, nhưng nếu nhận hơn bốn tháng thì phạm tội Ba-dạ-đề. Trừ trường hợp họ mời lại, mời lâu dài, và mời tùy ý.

Giải Thích:

Bốn tháng: Hoặc bốn tháng mùa Hạ, bốn tháng mùa Đông hay bốn tháng mùa Xuân.

Mời riêng: Mời đích danh cá nhân mình.

Hơn: Hơn bốn tháng.

Trừ trường hợp mời lại: Đức Thế Tôn nói không có tội (nếu mình vẫn tiếp tục nhận cúng dường).

Mời (cúng dường) lâu dài: (Đàn-việt) mời cúng dường suốt đời.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

Nếu đàn-việt nói với Tỳ-kheo: “Xin Tôn giả nhận sự cúng dường của con trong bốn tháng Hạ”, mà Tỳ-kheo nhận họ cúng dường cho đến quá ngày mười sáu tháng tám, thì phạm tội Ba-dạ-đề. Nếu như họ mời vào mùa Đông, mùa Xuân thì cũng như vậy.

Đàn-việt mời các Tỳ-kheo không (386a) nhất định, hoặc bốn tháng, một tháng, nửa tháng; nếu thời gian mời đã hết thì không được thọ nhận tiếp.

Nếu đàn-việt nói: “Tôn giả thường ở đây thì con sẽ cúng dường

thực phẩm lâu dài”, mà Tỳ-kheo rời khỏi nơi đó một đêm thì không được nhận thức ăn trở lại. Nhưng nếu đàn-việt nói: “Vì sao Tôn giả không đến nữa?”, thì phải đáp: “Trước đây ông nói rằng nếu tôi ở thường xuyên tại đây thì ông cúng dường thực phẩm, nhưng tôi đã rời khỏi đây một đêm, nên không đến nữa”.

Khi ấy, nếu đàn-việt nói: “Rời khỏi hay không rời khỏi (không thành vấn đề), từ nay trở đi xin Tôn giả cứ đến”, thì được phép tiếp tục nhận cúng dường, không có tội.

Nếu đàn-việt nói: “Xin Tôn giả nhận sự cúng dường của con cho đến khi hết kho thóc này”, thì khi nhận xong, Tỳ-kheo phải thường thường hỏi người giữ kho xem kho thóc đã hết chưa. Nếu họ bảo rằng đã hết, thì không được nhận cúng dường tiếp nữa. Nhưng nếu đàn-việt hỏi: “Vì sao Tôn giả không đến nữa?”, thì hãy đáp: “Trước kia tôi chỉ nhận mời ăn hết kho thóc này, nay kho thóc đã hết, nên tôi không đến nữa”.

Bấy giờ, nếu đàn-việt nói: “Tôi không chỉ nói một kho mà còn có nhiều kho khác, vậy từ nay về sau xin Tôn giả cứ đến”, thì tiếp tục nhận cúng dường nữa, không có tội.

Nếu đàn-việt mời cúng dường sữa đông, mía thì cũng như vậy.

Nếu đàn-việt nói: “Xin Tôn giả nhận con mời cúng dường cho đến hết sữa của con bò cái này, thì sau khi nhận, phải thỉnh thoảng hỏi xem sữa con bò cái ấy đã hết chưa, nếu họ bảo đã hết thì không được nhận cúng dường tiếp”. Nếu họ hỏi: “Vì sao Tôn giả không đến nữa?”, thì hãy đáp: “Trước đây tôi chỉ nhận mời cúng dường cho đến hết sữa của con bò cái này. Nay sữa nó đã hết, nên không đến nữa”.

Bấy giờ, nếu đàn-việt nói: “Tôi không phải chỉ có một con bò mà còn những con bò khác nữa, vậy, từ nay trở đi Tôn giả cứ đến”, thì tiếp tục nhận cúng dường không có tội.

Nếu đàn-việt nói: “Xin Tôn giả nhận sự cúng dường của con cho tới khi nào chàng rể của con còn ở tại đây”, thì Tỳ-kheo nên nhận. Nhưng khi chàng rể ra đi thì không được nhận cúng dường tiếp. Nếu đàn-việt hỏi: “Vì sao Tôn giả không đến nữa?” thì hãy đáp: “Trước kia tôi chỉ nhận sự cúng dường trong bao lâu chàng rể còn ở tại đây, nay anh ta đã đi, nên tôi không tới nữa”.

Bấy giờ, nếu họ nói: “Xin thầy nhận sự cúng dường của con trở lại”, thì khi ấy, nhận tiếp sự cúng dường, không có tội.

Nếu đàn-việt nói: “Xin Tôn giả nhận bữa cơm trước giờ ăn của con”, thì không được đòi bữa ăn sau. Nếu họ mời bữa ăn sau thì không được đòi bữa ăn trước. Nếu họ mời dùng nước uống phi thời thì không

được đòi thuốc và các thứ khác. Nếu họ xin cúng dường dầu thoa chân thì không được đòi nước uống phi thời. Nếu họ xin cúng dường thuốc thì nên đòi thuốc.

Nếu họ nói: “Con xin cúng dường y phục, ẩm thực, ngọ cụ, thuốc men suốt đời cho Tôn giả”, thì bấy giờ, được tùy ý đòi những thứ ấy, không có tội. Thế nên nói (như trên).